

Corine Hartman

Doodskleed

Het vijfde deel in de serie rond Jessica Haider

Uitgeverij Oorsprong

Doodskleed is het vijfde en laatste deel in een serie bloedstollende psychologische thrillers van Corine Hartman. Voor deze serie heeft Hartman het personage Jessica (Jessy) Haider in het leven geroepen, een mooie, maar onconventionele rechercheur, die veel weg heeft van Jeff Lindsays Dexter: behalve dat zij moord- en geweldsdelicten oplost, laat zij ook een spoor van onopgeloste moordzaken na. De killer die Jessy achter zich aan krijgt, mag er stevast op rekenen dat er wel heel definitief met hem wordt afgerekend...

Wat eraan voorafging...

Bloedlijn

In het eerste deel maken we kennis met Jessica Haider, rechercheur van het Maastrichtse politiekorps.

Bloedlijn begint een halfjaar na de moord op Jessy's zoon. Na zijn dood heeft ze perioden van intens verdriet en rouw doorgemaakt, maar ook van machteloze woede. Nick werd vermoord door Rolf Brezinger, een psychopaat die Jessy jaren eerder achter de tralies liet verdwijnen.

Na een gedwongen verlof mag ze bewijzen dat ze haar werk weer aankan. De zestienjarige dochter

van een kwekersgezin lijkt zelfmoord te hebben gepleegd, maar Jessy gelooft daar niet in en duikt in het leven van het kwekersgezin. Ze heeft echter een verborgen agenda: ze grijpt de zaak aan om Rolf Brezinger op te sporen. Hij lijkt sinds zijn ontsnapping nog maar één doel te hebben: haar leven ruïneren. Brezinger blijkt er zelfs niet voor terug te deinzen Jessy's ex-man Marc te gijzelen. Het is het begin van een kat- en muisspel op leven en dood, waarbij Jessy uiteindelijk op een gruwelijke manier afrekent met Brezinger: ze vilt hem levend. Zijn geprepareerde lichaam bewaart ze in de werkplaats bij de van haar ouders geërfde hoeve, waar haar vader werkte als preparateur.

Het is ook het begin van haar lidmaatschap van het geheime elitekorps Saligia, dankzij een vroegere geliefde, Alec Joubert, die haar binnenloodst in de organisatie en met wie ze opnieuw een stormachtige affaire begint. Met het zetten van een tatoeage van een scorpioen op haar heup is ze voor eeuwig verbonden aan het elitekorps. Lid ben je voor het leven, er is geen weg terug.

Glashard

In *Glashard* gaat Jessica op haar eigen onconventionele wijze de strijd aan met de handel in bloeddiamanten. Na de moord op haar zoon heeft ze de zin van het leven hervonden door haar toetreding tot Saligia: het korps dat ingrijpt waar justitie faalt.

De Antwerpse diamantair Baruch Salomons is in dit tweede deel haar doelwit, hij wordt ervan verdacht te handelen in bloeddiamanten. Naar de buitenwereld toe doet de diamantair zich voor als een weldoener: hij stimuleert de economie in Zimbabwe en gunt enkele inwoners de kans op een nieuw, beter leven in het Westen. Maar de werkelijkheid blijkt anders, en daar komt Jessy al gauw achter. Die is zelfs veel gevaarlijker dan ze ooit had kunnen vermoeden, vooral als haar minnaar en Saligia-collega Alec zijn taak haar te beschermen zwaar verzaakt.

Intussen heeft ze ook problemen in de privé-sfeer: haar doodzieke vader verblijft in een hospice en de wankеле relatie met haar zus Suzanne komt verder onder druk te staan omdat het Jessy aan tijd ontbreekt voldoende aandacht aan haar familie te besteden. Bovendien krijgt ze in het hospice te maken met een verdacht sterfgeval.

Jessy riskeert haar leven in haar missie af te rekenen

met de diamantair, waarin ze uiteindelijk glansrijk slaagt door op slimme wijze gebruik te maken van de moordzaak in het hospice. Tijdens haar affaire met Baruch Salomons krijgt ze cadeautjes, met een briefje erbij dat steeds wordt ondertekend met BS. Als het blijkt te staan voor Brezingers Son, is dat voor Jessy reden om in te storten, beseffend dat de nachtmerrie rondom de dood van haar zoon nog niet is afgelopen.

Zielloos

In dit derde deel van de Haider-serie opent rechercheur Jessica Haider de jacht op een seriemoordenaar met een even gruwelijk als bizar motief...

Zuid-Limburg wordt geteisterd door een moordenaar die zijn slachtoffers op huiveringwekkende wijze tentoonstelt. Vanaf de vondst van het eerste, zwaar verminkte lijk realiseert Jessy zich dat er een boodschap schuilt in de manier waarop de moordenaar te werk gaat en voor wie die boodschap is bedoeld: de man die zich Brezingers Son noemt, heeft het op haar gemunt.

Zelfs haar ex-man Marc wordt de dupe van deze *psycho*: zijn kunst, tentoongesteld in een Maastrichtse galerie, wordt vernield, de eigenaresse vermoord.

De moordenaar blijkt Bruno Rodenberg; een gestoorde seriemoordenaar, altijd op zoek naar de ziel van zijn slachtoffers. Hij vereert Jessy, daagt haar uit en komt heel dichtbij.

Dan trekt zij haar eigen plan, wars van het groot-schalig onderzoek. Een spoor van de dader leidt haar naar een klooster in de Eifel, waar nonnen ogenschijnlijk vreedzaam leven, bidden en bijen houden, maar intussen een onheilspellend geheim blijken te bewaren.

Als rechercheur Haiders collega David Berghuis het volgende slachtoffer wordt en Saligia haar bovendien opzadelt met de opdracht haar grote liefde en oud Saligia-collega Alec Joubert te vermoorden, staat ze er uiteindelijk alleen voor. Ze weet zich er op een creatieve, niets en niemand ontziende manier uit te redden: ze ruimt Alec uit de weg en voert haar moordplan zo geslepen uit dat hij als dader wordt aangewezen van de vermoorde David Berghuis en de andere slachtoffers. Zo blijft ze zelf buiten schot en ontdekt niemand haar geheime leven binnen Saligia. Enige punt van zorg: het meisje Sem, door Jessica gered uit het klooster, blijkt Alecs dochter. En zijn laatste woorden zijn een verzoek... of Jessy voor Sem wil zorgen. Waarop ze besluit het kind onder te brengen bij haar ex-man in Edinburgh.

Dankzij pogingen van haar zus Suzanne om de familiebanden aan te halen, wordt Jessy ten slotte geconfronteerd met een stuk verleden dat ze eigenlijk liever niet had ontdekt. Ze blijkt vroeger te zijn mishandeld door een oom: Wilhelm Haider, wat de reden was dat Jessy's vader zijn familie nooit meer wilde zien.

Ijskoud

Na de rigoureuze afrekening met een deel van haar verleden in *Zielloos* krijgt Jessy in dit vierde deel van de Haider-serie haar volgende opdracht van Saligia. De onorthodoxe rechercheur moet in *Ijskoud* infiltreren in Corail, een bedrijf, gespecialiseerd in cryonisme.

Sir Ryan, de oprichter van Saligia, veroordeelt cryonisme als duivels werk, en het bedrijf blijkt bij nader onderzoek nog veel helser dan rechercheur Haider in haar wildste dromen had kunnen bedenken. Er wordt in organen gehandeld, en Sir Ryan heeft een nieuwe long nodig. Jessy veroordeelt de egoïstische actie van Ryan scherp en weigert aanvankelijk mee te werken, maar als Sem wordt gegijzeld, moet ze wel.

Daarnaast krijgt ze ook nog een zware moord-

zaak voor de kiezen. Mediamagnaat Mats Garlini wordt in zijn eigen huis in Meerssen op brute wijze vermoord, zijn vrouw mishandeld en voor dood achtergelaten. Bovendien duikt oom Wilhelm Haider op; nadat ze hem heeft laten opsporen, komt ze erachter dat hij leider is van een nationaal-socialistische groepering in Oostenrijk.

Ook in relatie met haar zus Suzanne wordt haar verleden opgerakeld: Jessy wil haar erfdeel – geld dat ooit verdiend werd aan wapenhandel – weggeven, maar haar zus weigert dat te doen. En niet zonder reden: ze heeft het geld niet meer. Haar man Rob blijkt namelijk hun volledige vermogen te hebben verspeeld op de effectenbeurs.

Ryan krijgt uiteindelijk een nieuwe long, maar vertelt Jessy vervolgens dat Sem evengoed is geëlimineerd, omdat ze getuige was van de moord op haar vader Alec. Jessy had haar niet mogen laten leven, het is een teken van haar zwakte voor kinderen, en Ryan vindt dat ze harder moet worden.

Jessy herpakt zichzelf: met een doordacht plan lukt het haar af te rekenen met zowel Ryan als haar oom, zonder zelf als verdachte in beeld te komen.

Als een van de kinderen van de mediamagnaat zelfmoord pleegt met Jessy's dienstwapen, wordt ze geschorst. Ze weet nog snel te regelen dat Leonie en

Vico, vrouw en zoon van Garlini, naar Wilhelms afgelegen huis in Oostenrijk kunnen vertrekken, en dan gaat ze naar Edinburgh, in de hoop daar rust te vinden bij haar ex-man. Er wacht haar een mooie verrassing: Sem leeft nog. Maar er is ook minder goed nieuws: op Marcs dij prijkt een tatoeage. Van een schorpioen.

1

In felgele letters prijkt de naam *Seahawk* op het gifgroen. Een lelijke combinatie, vindt Rosa, maar vooral lijkt het een veel te stoere naam voor een rubberboot. Ze twijfelt of ze zal instappen. Ze is moe, uitgeput, staat op haar benen te trillen en wil niets liever dan de rivier oversteken, maar wat als dat speelgoedding halverwege lek blijkt te zijn?

De Mexicaan die heeft beloofd haar naar de overkant van de Rio Bravo te brengen in ruil voor haar laatste peso's, duwt haar de boot in. Ze slaakt een gil van schrik en gaat snel zitten. Een krappe plek tussen twee mannen in, die stinken naar oude pis. Maar misschien doet zij dat zelf ook wel. Ze zeggen iets tegen elkaar, aan hun indiaanse uiterlijk en kleurrijke kleding te zien zijn het Maya's uit haar eigen land, maar ze verstaat ze niet, ze spreken geen Spaans. Ze kijken haar zwijgend, hongerig aan, en als ze hun rotte tanden bloot lachen, ontwijkt ze hun blik. Vluchtelingen, net als zij. Hopend op een toekomst, een leven, net als zij. Maar de twee zijn oud.

De mannen zullen worden teruggestuurd. Zij niet.

Met een smalle plank peddelt de Mexicaan de boot door het water en het zweet loopt in straaltjes